SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 27 FEBRUARI 1941

„EN WAT ZEG JE VAN MIJN NIEUWE WONING?"

VAN JETTIE EN JOPSIE

Jettie was al wel maanden ziek. Eerst was het heel erg geweest, zó erg, dat de dokter iedere dag kwam. Toen was Jettie langzaam aan wat beter geworden en ze zou zeker al helemaal zijn genezen, als ze een flink, dapper meisje was geweest. Maar dát was het nu juist: ze was al net zo kinderachtig en dom als vele andere kleine meisjes. Ze wilde geen geklutst eitje en geen melk drinken. Twee keer per dag klutste moeder eén ei, deed dat in een glas lekkere melk met een paar flinke scheppen suiker en zei dan: „Kom nu, Jettie, denk er toch eens aan, dat je beentjes weer sterk moeten worden. Mijn kleine meisje wil toch niet d'r leven lang in bed blijven liggen. Nog een poosje. en de lente is er weer!"

Soms vertelde moeder een verhaaltje om Jettie af te leiden. Soms ook zei moeder niets en keek alleen maar heel, héél bedroefd.... Jettie griezelde van de melk en het ei. „Ja, de melk alléén.... dat lijkt nog iets...." zei ze eens. „Goed," antwoordde moeder en bracht Jettie een glas melk. Maar alweer ging het mis. „Misschien het ei alleen," probeerde ze nog te verontschuldigen en weer bracht moeder haar een glas met een geklutst ei. Doch dat vond Jettie nog viezer, ze rilde er gewoonweg van.

Zo ging het iedere dag. Als vader thuiskwam, was het eerste, dat hij vroeg: „En, hoe heeft Jettie zich gedragen?" Moeder schudde dan slechts haar hoofd en zuchtte.

En toch deden die goede vader en moeder alles, om Jettie een plezier te doen. Vader bracht boeken mee, prentenboeken, leesboekjes en kleurboeken en eens zelfs een grote pop. Moeder las Jettie 's middags uit de boeken voor, knipte en kleurde samen met haar kleine meisje en zette haar de lekkerste hapjes voor. Alles vond Jettie prettig. alleen niet de medicijn en niet het eten en drinken. Ja, water was het enige. dat ze lustte.

Vader en moeder werden er wanhopig onder, want Jettie bleef maar even zwak. 't Leek zelfs wel, of ze met de dag bleker werd.

Tot er eindelijk iets heel bijzonders gebeurde. Vader stapte op een dag het tuinhek binnen en hield iets aan een riempje. Jettie kon het vanuit haar bed zien en ze hoorde ook iets vreemds.... Ze kreeg een kleur van blijdschap en wist een poosje lang niets te zeggen.

Daar ging de sleutel in het slot en door de geopende kamerdeur hoorde Jettie nu heel duidelijk malle kefgeluidjes, sprongetjes en getik van nageltjes op het zeil.

„O, moeder.... vader....," schreeuwde Jettie opgewonden. „Een hondje, een écht hondje!"

Zie je, Jettie had al veel lappenhondjes gehad. Maar een echt hondje, neen, dat was iets heel bijzonders. 't Was een schattig klein, zwart hondje, dat vader binnenbracht. Zo een met spitse oortjes, korte pootjes en dikke haartjes. 't Droeg geen halsbandje, want dat zou pijn kunnen doen, neen, het hondje had riempjes van rood leer over zijn borstje, net een paardentuigje. Aan een glanzend nikkelen ringetje zat het rode riempje om het hondje mee vast te houden en voor zijn borstje hing heel parmantig een roodleren hartje met nikkelen lettertjes. Er stond op.... „Jopsie."

Vader zette het hondje op bed en het beestje scheen al dadelijk vreselijk blij met zijn kleine meesteresje. Het sprong, kefte en maakte zachte gromgeluidjes. En zijn staartstompje deed zo grappig mal, dat Jettie het uitschaterde.

„Ja," zei vader, toen de drukte van de eerste kennismaking voorbij was, „maar nu moet ik eens een ernstig woordje met m'n dochtertje spreken. Of je het hondje mag houden, Jettie, zal van je zelf afhangen...."

Jettie's ogen werden groot als stuiters. Ze keek plotseling vreselijk verschrikt en drukte Jopsie zo stevig tegen zich aan, dat hij er even van jankte.

„Kijk eens, mijn kleine puk," zei vader verder, „Jopsie is geen hondje om hier de hele dag in de kamer en op bed te zitten. Hij moet op tijd uitgelaten worden en ook op tijd zijn wandelingetje hebben. Moeder en ik zullen hem nu voorlopig wel uitlaten, maar voor de wandeling hebben we niet zoveel tijd. Je moet ons dus beloven, héél goed te zullen eten en geregeld je melk te drinken, om gauw sterk en gezond te worden. Want als je helemaal beter bent, kun je met het hondje naar buiten. 't Zou werkelijk wreed van ons zijn, als we het diertje niet genoeg vrijheid gaven. En dan is er nog iets. Jopsie zal je leren, wat goed eten is. Hij zal 't zelfde eten krijgen als jij en je zult eens zien, hoe gauw hij dat naar binnen heeft!"

Gelukkig, wat was Jettie opgelucht, dat ze het hondje mocht houden!

„Hij zal wel spoedig aan je wennen," zei vader, „want hij heeft nog geen baas gehad. Kom, moeder," ging vader voort, „breng Jettie nu eens haar melk en eten en zoek eens een mooi schoteltje voor Jopsie uit. Want" — vader sprak nu meer tot Jettie — „hondjes hebben hun eigen bordjes en kommetjes."

Moeder had nog van een oud servies in de kast een prachtige, diepe schotel. 't Was er een met rose bloemetjes en eigenlijk veel te mooi voor een hond.

Maar Jopsie was een bijzonder hondje. Hij moest immers voor wonderdokter spelen! Natuurlijk ging het niet altijd even gemakkelijk, dat eten en drinken, maar Jettie verwonderde er zich telkens weer over, hoe gezond 't hondje was.

Slik! slik! slik! en wég was zijn hapje al. Hij bedelde zelfs om nog meer! Jettie begreep wel, dat zij nu niet kon achterblijven en at dan ook maar door.

Zij dronk heel dapper haar melk en gek.... toen ze zag, dat Jopsie melk zo lekker vond, er zelfs van nasmakte en zijn bekje likte, merkte Jettie, dat melk toch heus zo kwaad niet smaakte. En inderdaad, hoor, Jopsie bleek een echt wonderhondje te zijn. Want sedert zijn komst ging Jettie beter eten en begon wat dikker te worden. Heel langzaam aan kwamen er blosjes op Jettie's wangen en toen begon ze flink eten ook leuk te vinden.

„Ja," zei moeder, „want nu moeten we zorgen, dat je gauw naar buiten mag. Jopsie verlangt er toch zo naar. Zo'n hondje heeft een scherp neusje en hij ruikt, dat de lente in de lucht zit. Hij wil met je stoeien op het grasveld en hij wil lange wandelingen maken."

Wat deed Jettie haar best! Iedere dag beloofde ze Jopsie, dat het nu niet lang meer zou duren en het kleine diertje scheen haar wel te begrijpen, want het gaf gilletjes van opgewondenheid. En ja hoor, eindelijk mocht Jettie op! Nog niet lang, maar ze mocht toch al in een stoel voor het raam zitten. Ze mocht ook weer eens in de achterkamer komen, waar ze zo lang niet geweest was. En toen ze voor de verandaramen was, zag ze pas, hoe lang ze was weg geweest. Er stonden al crocusjes in de tuin, prachtige witte en gele en paarse.

„O, mag ik ze niet heel eventjes van nabij zien?" vroeg ze.

„Neen, Jettie, dát gaat nog niet," waarschuwde moeder. „Maar als je zó goed vooruit blijft gaan, dan zie je ze nog aan 't eind van deze week."

„En als ze verwelken....?"

„Dat doen ze beslist niet!" stelde moeder gerust. „Ze blijven nog wel een paar weken mooi en in die tijd ben jij al ver genoeg om naar buiten te gaan."

De volgende dag kwam Jettie weer een stapje verder. Ze werd nu niet meer uit bed gedragen, neen, ze liep zelf. 't Leek wel, of Jopsie de ernst van dat ogenblik inzag, want hij lag stil in z'n mandje, met zijn kopje over de rand, en keek maar naar zijn vrouwtje.

't Was ook zo raar. Jettie dacht, dat het haar eigen benen niet waren, toen ze voor het eerst liep, zó vreemd deden die. Maar toch wende dat lopen weer. Na drie daagjes liep ze alleen en mocht ze zelfs een jurk aan hebben. Dat was een feest, na maandenlang in ponnetjes en pyama's gelegen te hebben! „En de jurk is korter geworden ook," zei moeder met voldoening.

De daarop volgende dag mocht Jettie, flink ingepakt, de crocusjes gaan zien.

Jopsie bleef zoet naast haar staan en snuffelde eens aan de lentebloempjes. Toen hield hij het niet langer uit en moest even rollen en buitelen. Hij deed dat dan ook naar hartelust op het grasveldje, achter in de tuin. Hij beet en hapte naar de groene sprietjes, zo wild en mal, dat moeder en Jettie er de grootste pret om hadden. Tien keer liep Jettie het tuintje rond en na die tocht was ze nog wel erg moe. Maar ze at zo flink die middag, nog veel meer dan Jopsie....

Toen de tulpen overal in de perken en plantsoenen stonden, gingen Jettie en Jopsie geregeld uit, eerst met moeder en later alleen.

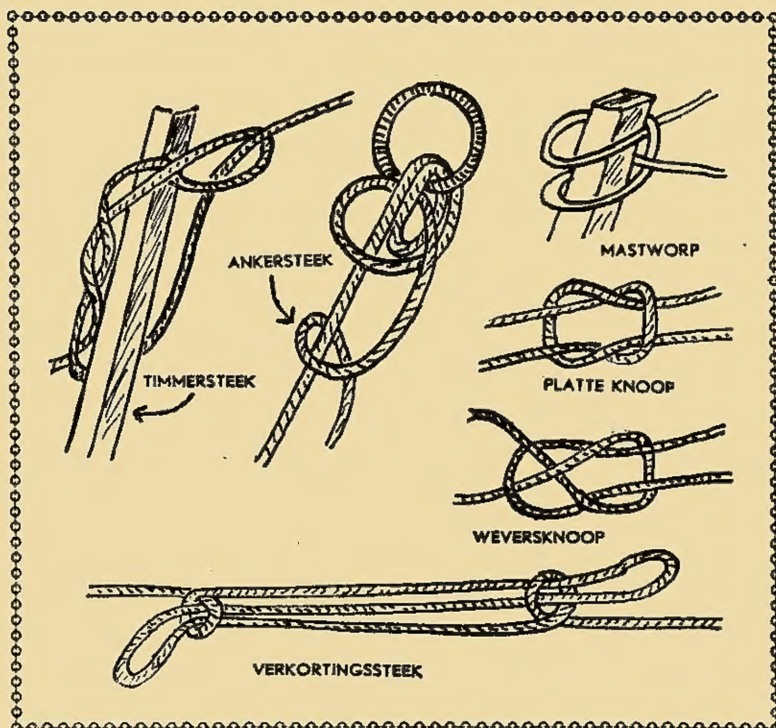
En nu is ze helemaal beter, ja, zo gezond als een visje. Als ze nu samen uitgaan, dan lopen ze niet eens altijd netjes. Jettie en Jopsie hollen soms, wie het hardst kan. Als ze op een grasveldje komen, rollen en spelen ze samen.

En rode wangen dat Jettie nu heeft! Dat komt alles door Jopsie. Ja, Jopsie is een wonderhondje en een trouwe kameraad. Dat zal hij ook altijd blijven en Jettie zou hem vast nooit meer willen missen.

WILLY SCHERMELÉ

ENIGE VEELGEBRUIKTE KNOPEN

De platte knoop is zeker een goede bekende van jullie. Hij wordt gebruikt om twee touwen van gelijke of nagenoeg gelijke dikte met elkaar te verbinden. De weversknoop dient voor touwen van ongelijke dikte of om een strik of lus aan een touw te bevestigen. De timmersteek of Duitse knoop wordt vooral gebruikt waar voortdurend getrokken wordt. Men wikkelt daarbij het losse einde van het touw steeds om zichzelf, daar de knoop anders dadelijk loslaat. De mastworp of vuurwerkersknoop dient om een touw aan een paal te bevestigen, zo het touw hierbij niet voortdurend is gespannen. De ankersteek wordt gebruikt om een touw aan een ring vast te maken. De verkortingssteek dient om een touw, dat tijdelijk te lang is, op de geschikte lengte te brengen. Het touw moet hierbij voortdurend gespannen zijn. Terwille van de duidelijkheid zijn de knopen hier los voorgesteld. In de practijk moeten ze steeds zo vast mogelijk aangehaald worden.

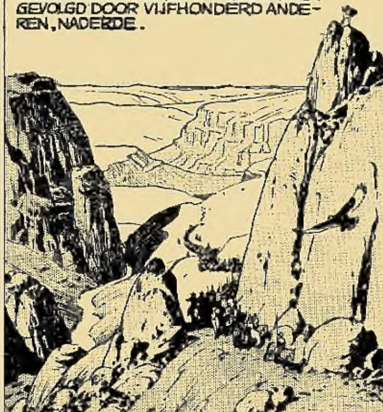

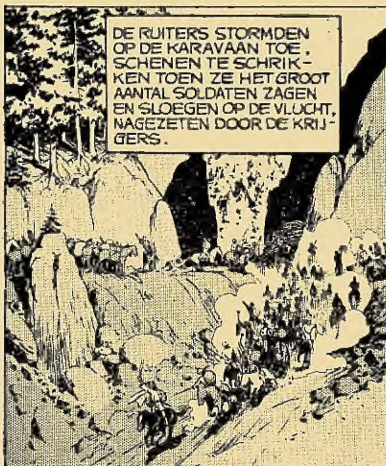
PRINS VALIANT
RIDDER ZONDER VREES
DOOR HAROLD R. FOSTER

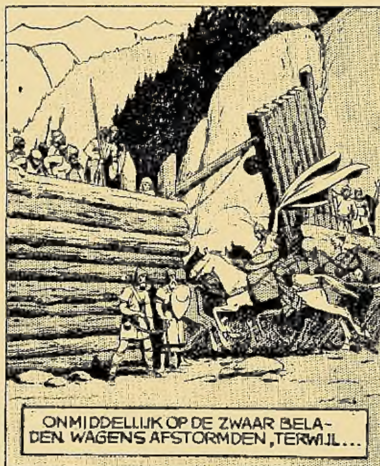

WILLY WEETAL'S

DOOR

R — M — BRINKERHOFF

JAKKES, NOG TOE. WAAROM HEBBEN ZE DAAR ZOVEEL PRESIDENTEN GEHAD!

MAMS, IK KAN DIE NAMEN ONMOGELIJK ONT-HOUDEN.

DAN KRIJG JE 'N ONVOLDOENDE VOOR GESCHIEDENIS!

SOMMIGE KUNNEN ALLES ONTHOUDEN. IK VERGEET ALLES!

TELEFOON VOOR JE, WILLIE. DORA BELT JE OP.

DANK JE, MAMS.

NATUURLIJK, ZEG. DINA WAS ER... 'N SCHATTIG JURKJE MET 'N DOT VAN EEN KORT MANTELTJE. OP D'R HOEDJE TWEE VEERTJES, EEN BLAUW EN ROOD. EN D'R WAS 'N KLEIN VLINDERTJE GEBORDUURD OP DE LIN-KERMOUW..

JA, WAT ZEG JE?

...O JA, ZEG EN TREESJE HAD 'N PRACHTIG TULLE JURKJE AAN, MET 'N WITTE KRAAG VAN KANT. ALLEEN DAT CEINTUURTJE WAS NIET ZO AAR-DIG MET DIE VIER WITTE KNOOP-JES OP DE RUG.

?

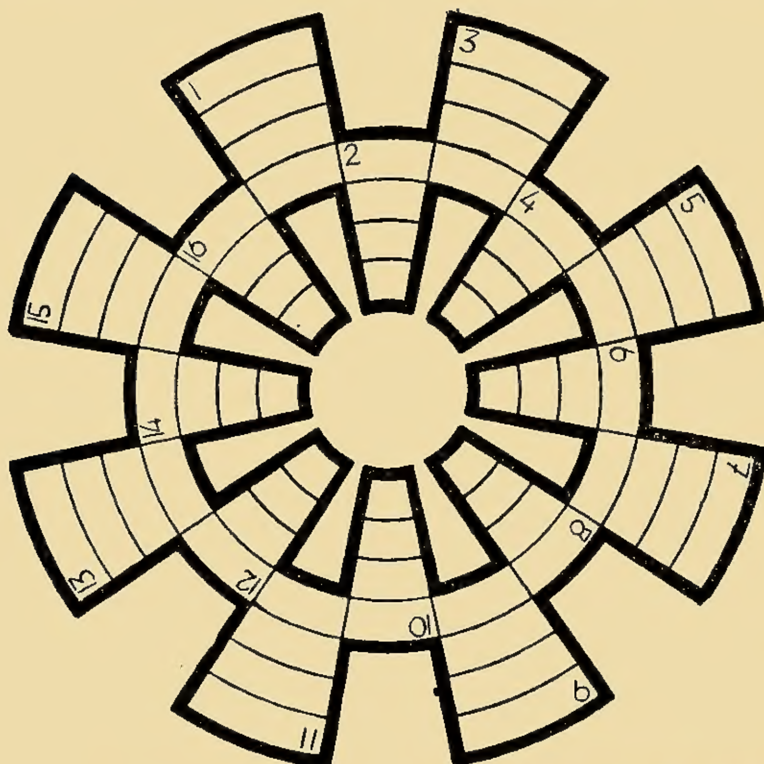
...O JA, HEB JE DAT NIEUWE PAK GEZIEN VAN HENK? WAT 'N LEUK STREEPJE, NIET? JA, NOU EN DIE DAS PAST ER ZO GOED BIJ. EN DIE DASSPELD ZEG! FIJN. EN DIE HANDSCHOENEN MET DIE WITTE DOPJES, ENNE..ENNE..

?

ER HAPERT NIKS AAN JE GEHEUGEN, JUFFIE! EN NOU DE NAMEN VAN AL DIE PRESIDEN-TEN UIT JE HOOFD GELEERD!

R.M. BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

CIRKELRAADSEL

Steeds van buiten naar binnen woordjes van 4 letters invullen. Dus de eerste letters steeds plaatsen in de vakjes, waarin wij de cijfers hebben gezet! Als hulpmiddel geven wij jullie de letters, waaruit de woordjes bestaan, er bij, achter elke vraag.

1. Een trotse vogel: U w a p.
2. Vloeistof om mee te schrijven: T n i k.
3. Een vlieg in onontwikkelde toestand: E d a m.
4. Ander woord voor grafsteen: K e r z.
5. Voertuig: T u o a.
6. Eiland in de Middellandse Zee: A l b e.
7. Daarin leest men: O b e k.
8. Een heel goed cijfer: N i e t.
9. Dier: H n o d.
10. Bloem: I i s r.
11. Boodschapper: D o e b.
12. Gierigaard: K e r v.
13. Grondsoort: K i e l.
14. Vogelwoning: S t e n.
15. Deel van een kilo: D n p o.
16. Brandstof: F r u t.

In de ring in het midden der puzzle lees je — als je de zaak ten minste goed hebt opgelost — een gezegde, dat dan natuurlijk 16 letters tellen moet.

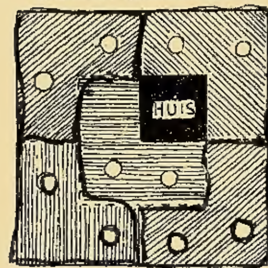
Oplossingen vorig nummer

VLINDERRAADSEL

Van links naar rechts:
1. Arm. 4. Vree. 5. Haaks. 6. Welke. 7. Mi. 8. Peer. 9. Als.

Van boven naar beneden:
1. Arak. 2. Rekel. 3. Mes. 4. Valies. 5. Hemel. 8. Pa.

DEELPROBLEEM

DOE JE MEE?

1. Bond-ge-noot. 2. Op ongeluk. 3. Rap-port.

INVULPUZZLE

1. Lawine. 2. Voerman. 3. Zolder. 4. Berkeboom. 5. Bemoeial. 6. Ramenas. De letters vormden samen het woord: WELKOM.

REBUSJE

Veel-bek-om-mer-in-g.
Veel-besl-om-mer-in-g.

TWEE VISITEKAARTJES

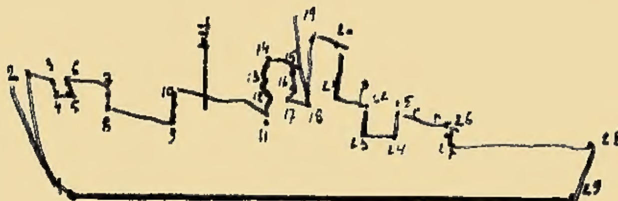
1. Politieagent. 2. Hoefsmid.

WIE TEKENT ER MEE?

EEN KRUISER

TEKEN JE MEE? EEN LOODSBOOT

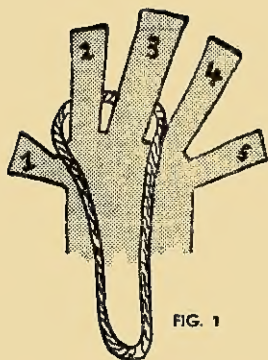

FIG. 1

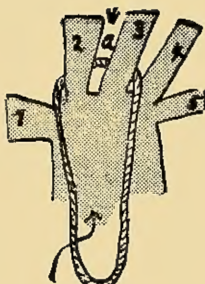

FIG. 2

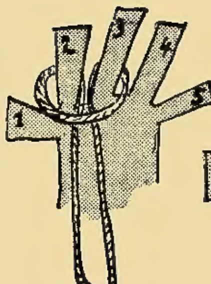

FIG. 3

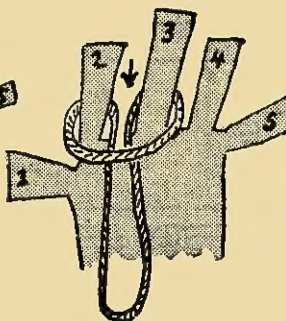

FIG. 4

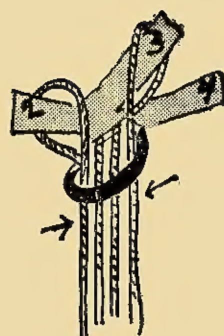

FIG. 5

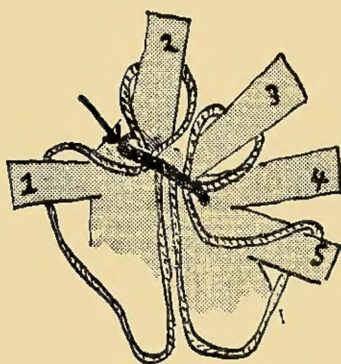

FIG. 6

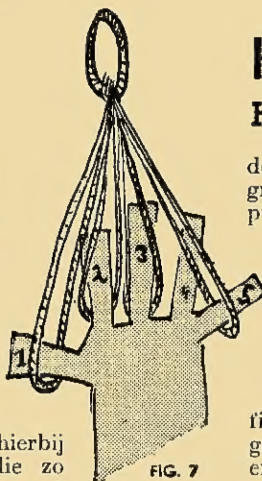

FIG. 7

KUNSTJE MET TOUWEN

HET MAKEN VAN EEN „TENTJE"

De figuurtjes, die we hierbij plaatsen, maken jullie zo duidelijk mogelijk, hoe met de touwtjes moet worden omgesprongen. Je kunt goed volgen hoe de touwen achter of vóór de vingers omlopen, zodat zulks niet veel moeilijkheid kan opleveren. In de volgende kunstjes zullen we dezelfde klare methode volgen, zodat een blik op de afbeelding telkens voldoende zal zijn om de verklarende tekst te begrijpen, voor zover hij hier of daar wat ingewikkeld mocht schijnen.

We beginnen ons eerste kunstje met het opzetten van een „tentje" op vier vingers. Niet moeilijk, hoor. Je bent er zo mee klaar. Let maar eens goed op.

Eerst knoop je beide uiteinden van een touw aan elkaar vast, zodat je een flinke lus hebt. Die lus leg je nu om wijs- en middelvinger. Zie fig. 1. Je doet zulks natuurlijk om wijs-, en middelvinger van de linkerhand.

Dan steek je de rechterhand **onder** de neerhangende lus door, dus van onder naar boven, en je trekt het stukje touw, dat in fig. 2 met a is aangeduid, helemaal naar je toe, waardoor je fig. 3 krijgt.

Die handgreep herhaal je vervolgens nog eens. Dus: weer je rechterhand van onderaf door de neerhangende lus steken en nu de beide touwtjes grijpen, die door het pijltje van fig. 4 zijn aangegeven. Die beide touwtjes trek je weer naar je toe, over de ring, die om beide vingers loopt. Thans ben je zover, dat je fig. 5 hebt gekregen. Dat wil zeggen: er hangen niet twee, maar wel v i e r touwtjes naast elkaar naar beneden en die vier touwtjes lopen als het ware door een stevige ring, die in fig. 5 dik is aangegeven.

Naast de t w e e b u i t e n s t e touwtjes zien jullie in fig. 5 een pijltje staan. Het touwtje links leggen jullie nu achter jullie d u i m om en het touwtje rechts leiden jullie achter de p i n k om. Daardoor krijg je fig. 6. Nu ligt er om elke vinger, behalve de ringvinger (4) een soort kleine lus. Let nu goed op de ring, die in afbeelding 5 en 6 zwart wordt aangegeven. Je pakt die ring stevig beet en je trekt hem kordaat naar boven, terwijl je de hand met de palm naar boven gekeerd houdt. Aldus krijg je fig. 7 of het tentje, dat we immers wilden maken. Het komt weleens voor, dat, door te ruw trekken aan de ring, deze doorschiet en de spantouwtjes zich als lussen om de vingers vastklemmen, waardoor men niet het effect bereikt, dat men wenst. Dat is niet erg, hoor. Dan begin je maar vlug opnieuw en je trekt wat voorzichtiger aan de ring, totdat je voelt, dat hij stevig strak gaat zitten.

Gemakshalve hebben we de vingers genummerd van 1 tot 5. De duim met 1 enz. Dit voor de linkerhand. Hetzelfde zullen we bij eventuele volgende kunstjes ook doen voor de rechterhand. Dus: duim 1, wijsvinger 2, middenvinger 3, ringvinger 4 en pink 5. Volgende keer zullen we samen eens een „apachedeur" maken. Oefen dus alvast maar eens flink met het tentje, want onze apachedeur is heel wat ingewikkelder, maar ook heel wat leuker. En zoek in afwachting maar vast een flink eind touw bij mekaar. Tot strakjes.

Klaverbloemen bevatten heel veel honing. Een bloem, die door de bijtjes is bezocht, laat de onderste buisjes hangen, zoals in de afbeelding aan de rechterkant. Je ziet goed het verschil met b. links.

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB RICHT EEN ORKEST OP!

